DE
PINDARI USU SYNTACTICO
CAPITA QUINQUE.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

AUCTORITATE AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM

IN ACADEMIA ALBERTINA ORDINIS

AD SUMMOS

IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

DIE IX. M. JULII A. MDCCCLXVII HORA XII L. C.

PUBLICE DEFENDET

AUCTOR

OSKAR ERDMANN

THORUNENSIS.

ADVERSARIORUM PARTES AGENT:

O. CARNUTH, STUD. PHIL.
R. HIRSCH, STUD. PHIL.

HALIS,

TYPIS ORPHANOTROPHEI.

1867

PRAECEPTORIBUS DILECTISSIMIS

PROF. DR. K. LEHRS

PROF. DR. K. W. NITZSCH

PROF. DR. O. SCHADE

STUDIORUM IN ACADEMIA ALBERTINA MODERATORIBUS
DOCTISSIMIS ET LIBERALISSIMIS

PIO GRATOQUE ANIMO

D. D. D.

AUCTOR.

§. 1.

De generibus nominum.

1. Substantivorum naturale, quod dicitur, genus praevalet prae eo, quod grammatica forma postulat, nonnullis locis, inter quos lenissima est structura, quam vides p. 4, 134 *ἦλθον Πελία μέγαρον· — τῶν δ' ἀκούσαις αὐτὸς ὑπαντίασεν — Τυροῦς γενεά*, ubi praecedenti pronomini per appositionem additum est *γενεά*; et eodem modo secundum Boeckhii explicationem participio masculini generis appositum est *ἔθνος* n. 5, 43 *μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει, κείνου ὁμόσπορον ἔθνος.*[1])

Audentius est frgm. 157 *φίλα τέκν' ἔπεφνεν, θάλλοντας ἥβᾳ*, ubi participium post nomen positum est; et *φόνος* de femina dictum femininum sumsit genus p. 4, 250 *Μήδειαν τὰν Πελίαο φόνον*, quamvis similia exempla nonnulla apud alios inveniantur (Eurip. Iph. Aul. 794 *τὴν γόνον*. Arist. thesm. 541 *τὴν φθόρον*). — Lenius est, quod *δόλον* appositum est feminino pronominis p. 2, 39 *ἅντε δόλον — θέσαν*.

2. Praeterea annotanda videntur nonnulla substantiva, quibus femininum genus aut ubique aut nonnullis locis a Pindaro tribuitur contra aliorum scriptorum usum: *Ἰσθμός* et *Ἀκράγας* urbs ubique, ubi distingui possunt genera; *κιών* ubique; *αἰών*

1) T. Mommsenus *ἔθνος* refert ad Aeginetas, cf. libellum quem scripsit „Pindaros. Kiel 1845." pag. 47 et editionem novissimam; qua de re decernere non audeo.

tribus locis p. 4, 186 (ubi *τὸν αἰῶνα* metro repugnasset) p. 5, 6. n. 9, 44. (alias ubique masculinum); *αἰθήρ* bis: ol. 1, 6. ol. 13, 85. (tribus locis distingui potest masculinum genus: ol. 7, 6. 7. n. 8, 42. frgm. 250); *ἔλαφος θήλεια* ol. 3, 29. (ut saepe apud alios); *ἵπποι* n. 9, 52. i. 4, 5. ol. 8, 51. ol. 6, 14. p. 4, 17. — *ἶπος ἀνεμόεσσα* ol. 4, 7.

3. Neutrum genus nonnunquam ad personas referri videmus, ita tamen, ut sententia universe dicta omnes res amplecti videatur, quamvis de hominibus tantum vel animantibus certe agi e totius loci conexu appareat: i. 6, 17 *ἀμνάμονες βροτοὶ, ὅτι μὴ — ἐξίκηται.* p. 1, 13 *ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται.*

4. Nonnunquam praecedente substantivo masculino vel feminino continuatur oratio pronomine relativo plurali neutrius generis, ita ut ab una re transire videatur poeta ad omnes ejusdem generis res, de quibus in universum aliquid praedicatur: p. 2, 74 *οὐδ᾽ ἀπάταισι θυμὸν τέρπεται· οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ᾽ αἰεὶ βροτῷ quales res sequuntur.* p. 6, 21 *ἄγεις ἐφημοσύναν, τά ποτε — φαντὶ — Φιλύρας υἱὸν παραινεῖν.* p. 1, 72 *ὕβριν ἰδὼν — οἷα πάθον.* p. 3, 17 *ἰαχὰν ὑμεναίων — οἷα — φιλέοισιν.*

E contrario nomini collectivo generis neutrius succedit pronomen relativum masculinum, eligens de multis unum hominem p. 3, 21: *ἔστι δὲ φῦλον — ματαιότατον, ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω.*

5. Adjectiva et participia neutrius generis substantivorum in modum saepissime usurpavit Pindarus, qua in re Homeri certe consuetudinem longe excedit. Adjectiva ea, quae objecti in modum cum verbis conjuncta in adverbiorum abierunt notionem, collegi in accusativi usu describendo § 4, 5; e ceteris notavi (secutus ordinem Kruegeri Synt. Att. 43, 4, 1—28)

a) locum significantia: ol. 13, 57 *ἐπ᾽ ἀμφότερα μαχᾶν τάμνειν τέλος.* ol. 1, 113 *τὸ ἔσχατον.* p. 11, 52 *τὰ μέσσα.* p. 3, 22 *ἐπιχώρια.* ol. 11, 45 *ἐν καθαρῷ in loco arboribus non consito*;

b) tempus significantia: p. 8, 92 *ἐν ὀλίγῳ.* p. 3, 105 *ἐς μακρόν.* i. 5, 57 *ἐν βραχίστοις*;

c) res ipsas omnino, quibus tribuitur adjectivorum notio, significantia: p. 3, 52 *προςανέα πίνοντας*. p. 4, 221 *ἀντίτομα ὀδυνᾶν*. ol. 2, 85 *ἐς τὸ πάν in vulgus*; *παντί* p. 5, 23. — ol. 1, 31. n. 9, 33 *ἄπιστον*. p. 5, 33 *ὁπόσα δαίδαλα*. i. 5, 20 *τέθμιον σαφέστατον*. n. 7, 5 *ἐπ' ἴσα ob easdem causas*. i. 7, 38 *τὸ μὲν ἐμόν meum consilium*;

participia: frgm. 49, 3 *τῶν ἐόντων*. p. 3, 20 *τῶν ἀπεόντων*. n. 3, 19 *ἔρδων ἐοικότα μορφᾷ*;

permulta denique adjectiva, quibus moralis quaedam inest notio, haud raro conjuncta etiam cum aliis adjectivis: p. 3, 81 *ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο*. ol. 1, 99 *τὸ αἰεὶ παράμερον ἐσλόν*. n. 9, 6 *τετελεσμένον ἐσλόν*. ol. 12, 12 *ἐσλὸν βαθύ*. n. 8, 22 *ἅπτεται ἐσλῶν, χειρόνεσσι οὐκ ἐρίζει*. i. 6, 47 *τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκύ*. ol. 11, 91 *καλὰ ἔρξαις*. p. 3, 83 *τὰ καλά*. p. 8, 88 *καλόν τι νέον*. i. 6, 2. 7, 70 *καλῶν*. n. 8, 34 *τὸ μὲν λαμπρὸν — τῶν δ' ἀφάντων*. frgm. 242 *τίμια*. p. 8, 93 *τὸ τερπνόν*. p. 10, 19 *τῶν ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν*. ol. 14, 6 *τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα πάντα*. i. 6, 40 *τερπνὸν ἐπάμερον*. ol. 11, 93 *βραχύ τι τερπνόν*. ol. 1, 30 *ἅπαντα τὰ μείλιχα*. n. 7, 67 *βίαια πάντα*. frgm. 49, 2 *τὸ δὲ μὴ Διΐ φίλτερον*. ol. 2, 58 *τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ ἀλιτρά*. i. 6, 43 *τὰ μακρά* (n. 4, 33);

d) conditionem sive statum aliquem significantia: n. 11, 42 *ἐν ἀμείβοντι vicissim*. n. 3, 75 *φρονεῖν τὸ παρκείμενον secundum praesentem rerum statum*. p. 4, 92 *τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων*. n. 3, 58 *ἐν ἀρμένοισι πάντα θυμὸν αὔξων*. ol. 2, 33 *ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ*. p. 12, 30 *τὸ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν*. ol. 2, 62 (56) *οἶδεν τὸ μέλλον*. ol. 12, 9 *τῶν μελλόντων φραδαί*. frgm. 173, 3 *τῷ παρεόντι ἐπαινήσαις*. ol. 13, 103 (99) *τὰ δ' ἐσσόμενα*.

e) Interdum etiam apud Pindarum neutra adjectivorum significare videntur vim animi, qua efficitur status aliquis, ubi pro abstractis substantivis fere posita videntur: n. 7, 50 *θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν*, ubi *θρασύ* dictum est eadem significatione qua *τόλμα*. i. 1, 63 (55) *πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον* (Mommsenus: *σεσιγαμένον*) *εὐθυμίαν μείζω φέρει*, ubi dicere poterat poeta: *ἡ σιγή*.

Similia sunt *τὸ συγγενές* p. 10, 12. n. 6, 8, quod totam indolem hominis amplectitur, et, quae maxime ei opposita sunt apud Pindarum, *τὰ διδακτά* n. 3, 41; ol. 2, 71 (69) *ἀπὸ ἀδίκων ἔχειν ψυχάν* = *ἀπὸ ἀδικίας*; et in eodem carmine ol. 2, 57 (52) *παραλύει δυςφρόνων*, quod unus certe scholiasta legisse mihi videtur, explicans: *τῶν δυςκόλων φροντίδων*, fortasse etiam alii; quare dubito num recte scripserit Mommsenus *ἀφροσυνᾶν*; Dindorfi certe mutatione: *δυςφρονᾶν* non opus esse videtur, quum satis multa exstent exempla adjectivorum similiter usurpatorum.

Neutrum adjectivi praedicati in modum haud raro conjungitur apud poetas cum substantivis; quod liberius factum videtur a Pindaro etiam per accusativum: i. 6, 23 *ἄγει δ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φυᾶς*.

§. 2.

De numerorum usu.

1. Singularis nominis collectivo sensu pro toto genere rerum positus paucis locis invenitur apud Pindarum, ut ol. 7, 19 *Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ* pro *αἰχμαῖς* vel potius *αἰχμήταις* (Eurip. *μυρία λόγχη*, alia). Sed quod Kruegerus affert exemplum (synt. dial. 44, 1, 1) p. 4, 256 *ἆμαρ ἢ νύκτες* non prorsus simile videtur Homerico illo *νύκτας τε καὶ ἦμαρ*, quum de certo quodam die, qui fato praestitutus erat, dicat Pindarus; neque cum Bernhardio (Syntax. pag. 59) i. 4, 45 (40) *πύργος* ita explicare velim, quum non intelligam, cur in praeclaro illo loco plures una turres statuendae sint.

2. Haud raro vero pluralis pro singulari positus est, ubi sententia divulgatur ab eo de quo tunc agitur homine ad omnes qui ejusdem conditionis esse possunt; quam structuram, optime convenientem dithyrambo, qui rebus gestis celebrandis quam maxime intentus accuratam subtilemque orationem non curat, vides frgm. dith. 3, 10 *γόνον ὑπάτων πατέρων μελπέμεν γυναικῶν τε Καδμείων ἔμολον*, ubi de uno Dionyso agitur.

i. 4, 39 (35) λέγε τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον, καὶ Μέμνονα χαλκοάραν· τίς Τήλεφον· τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν, ubi unius Achillis facta memorantur. i. 7, 35 Δί τε μισγομέναν ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν, licet antea nullus memoratus sit Jovis frater nisi Neptunus.

ol. 8, 45 οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις καὶ τετάρτοις, ubi praecipue de Telamone et Neoptolemo cogitasse Pindarum puto, quamvis illi Peleum, (frgm. 158) huic Epeum socium fuisse traditum sit. — Ita etiam p. 4, 50 ἀλλοδαπᾶν γυναικῶν ἐν λέχεσιν dictum est de sola Malache Euphemi uxore, et frgm. 158, 3 μετὰ ζωστῆρας Ἀμαζόνος ἦλθεν de Hippolytae zona (nisi ibi servandum est Ἀμαζόνας et ζωστῆρας adjectivi in modum cum eo nomine conjungendum, quod in masculino genere facillime fieri potest, ut ol. 1, 80 ἄνδρας μιαστῆρας. n. 1, 16 πολέμου μιαστῆρα λαόν. p. 3, 7 ἥρωα ἀλκτῆρα. p. 1, 95 τὸν ταύρῳ καντῆρα — Φάλαριν, in feminino audacius mihi videtur).

3. Saepe apud Pindarum variatur structura inter singularem et pluralem numerum, plerumque ita, ut a multis universe memoratis sequente pronomine τις sive ὅστις transitus fiat ad singulos quosque homines: ol. 1, 82 θανεῖν οἷσιν ἀνάγκα — τί κέ τις ἀνώνυμον γέρας — ἕψοι; ol. 3, 11 νίσσονται ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί, ᾧ τινι ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας — ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ κόσμον ἐλαίας. cf. i. 2, 1. 4.

Etiam ἕκαστος additur verbi plurali numero, ceterum non mutata structura: n. 7, 54 φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν. (Sed p. 9, 98 cum Mommseno scribendum videtur ὡς ἕκασται; Boeckh.: ἑκάστη.)

Liberrime a singulari ad pluralem numerum transit Pindarus i. 1, 40 εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται — χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον φέρειν.

Ubi plures appellantur, mox ad unum mox ad omnes convertitur oratio: p. 11, 62 Κάστορος βίαν σέ τε ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν; et simili modo in rebus gestis narrandis liberrime permutatur subjectum n. 7, 36 ὁ δὲ Σκῦρον μὲν ἅμαρτε· πλαγχθέντες δὲ — ἵκοντο· Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν. — p. 1, 48 παρέμεινεν, ἁνίχ' εὑρίσκοντο.

4. Cum nominibus collectivis singularibus verbi pluralis numerus conjunctus est interdum apud Pindarum, accommodata ad sensum potissimum verborum structura: p. 2, 46 *ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις ὁμοῖοι τοκεῦσιν.* n. 6, 32 *παλαίφατος γενεά· ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια.*

Praedicatum singularis numeri ad subjectum plurale referendum est ol. 2, 10 *Σικελίας ἔσαν ὀφθαλμός*; cujus structurae secundum Mommseni scripturam duo praeterea accedunt exempla: p. 8, 95 *σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι* (Boeckh.: *ἄνθρωπος*); et ol. 10, 5 *ἀρχά* appositum ad nomen plurale *ὕμνοι* (B. *ἀρχαί*).

E contrario plurale praedicatum cum nomine singulari conjunctum est p. 4, 21 *γαῖαν δίδοντι ξείνια*, ut interdum apud alios poetos *δῶρα, ἔργα*, similia.

5. Neutra adjectivorum saepe plurali numero sine verbo substantivo *ἐστίν* ita posita sunt, ut sequatur infinitivus subjecti vices tenens (vide aliorum exempla apud Kruegerum 44, 4, 2): n. 8, 4 *ἀγαπατὰ — ἐπικρατεῖν.* p. 2, 81 *ἀδύνατα — ἐκβαλεῖν.* ol. 1, 52. n. 4, 71 *ἄπορα.* p. 1, 34 *ἐοικότα.* p. 4, 247 *μακρά μοι, νεῖσθαι.* — Ita etiam in interrogatione p. 9, 36 *ὅσια — προςενεγκεῖν;*

Quibus addo similia exempla p. 2, 21 *Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα λέγειν· τὸν εὐεργέταν — τίνεσθαι.* p. 3, 20 *ἤρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον*, ubi pronomina ad unam sententiam referenda videntur. (Cum ultimo loco confer exempla quae collegi §. 1, 4.)

Cognata videtur cum hoc usu notissima illa Graecorum consuetudo, e qua cum neutro plurali verbi singularis numerus conjungitur; quam nonnunquam Pindarus neglexit: p. 1, 13 *ὅσσα μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται — ἀΐοντα*, ubi personae neutro significantur. i. 7, 47 *νεαρὰν ἔδειξαν σοφῶν στόματα — ἀρετάν*, ubi *σοφῶν στόματα* dictum est simili significatione ac *σοφοί.* i. 4, 10 *δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι —, εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ*, ubi res inter se diversae distinguuntur. Restant tres loci: ol. 2, 83. ol. 11, 85. p. 4, 121, ubi ejus structurae rationem afferre non possum.

6. Jam venimus ad usum illum antiquitus a grammaticis Pindaro tributum, e quo nomina etiam masculini femininive

generis pluralia conjunguntur cum singulari numero verbi. Quod nihil difficultatis habet, ubi ea nomina mixta sunt aut cum singularibus aut cum neutris, ut p. 10, 41 *νόσοι δ' οὔτε γῆρας κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ*. Fortasse etiam frgm. 45, 15 (cum Schneidewino) *ἴων φόβαι ῥόδα τε* subjecta habenda sunt utriusque verbi *βάλλεται* et *μίγνυται*.

Sed negari non potest, nonnunquam a Pindaro etiam soli masculino aut feminino substantivo pluralis numeri antepositum esse verbum singulare, ubi poeta res de quibus agitur velut unam notionem mente complexus [1]) non ita multam habuit rationem sequentium vocabulorum grammaticae formae. Quod factum est in fragmento dithyrambico alacris sane vivique sermonis: frgm. 45, 16. 17 *ἀχεῖται τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς, ἀχεῖται Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί*; et p. 10, 71 *ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖται πατρώϊαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες* in carmine ab adulescentulo poeta composito (si quidem fides habenda est scholiastae hanc scripturam defendenti, contra alteram: *κεῖνται*).

Tria denique ejus structurae exempla Pindarica a grammaticis allata sunt, admodum sane obscura, confer frgm. 265. 286 ed. Boeckh. — Sed ol. 8, 8 Boeckhius optime restituit *λιταί*; et p. 9, 32 *κεχείμανται* pluralis verbi forma habenda est.

Quam maxime vero tenendum videtur, talem structuram antecedente nomine nunquam inveniri apud Pindarum; nam ol. 10, 4 *μελιγάρυες ὕμνοι, ὑστέρων ἀρχὰ λόγων τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς* longe aliter, quam in praecedentibus exemplis, res se habet, quum verbi numerus accomodatus sit ad proximum nomen *ἀρχά*, subjecto per appositionem additum; fortasse etiam sequens subjectum *ὅρκιον*

---

1) Mommsenus Pindaros pag. 57: wenn der Plural vorangeht, so ist die Individualisierung des Begriffes im Einzelnen dadurch veranschaulicht; cum qua explicatione confer quae §. 1, 3. 4. notavi facillimi a singulis rebus ad generales sententias transitus exempla. — Eodem loco Mommsenus rectissime annotat, in omnibus iis locis non mutata sententia supponi posse etiam singularem numerum; similes praeterea linguarum semiticarum usus comparat.

poetae erat in mente.[1]) Quare facillime ea structura explicatur.

7. Dualis numerus paucis tantum locis legitur in Pindari carminibus; cum plurali mixtus est n. 10, 64 (*ἐξικέσθαν — ἐμήσαντο*) et ol. 9, 45, ubi etiam participii dualis cum verbi plurali conjunctus est: *Πύῤῥα Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε ἔθεντο — κτησάσθαν.* Quibus locis etiamsi pluralis pro duali usurpatus est, tamen nolim consentire cum Friederichsio (Pindarische Studien pag. 10), qui etiam dualem formam *γαρύετον* ol. 2, 87 sine ullo discrimine pro plurali positam esse contendit[2]), quum aptissima mihi videatur scholiastae explicatio, qui ad duos adversarios eo loco Pindarum allusisse annotavit.

§. 3.

De nominativi et vocativi usu.

1. Interdum nominativus cum vi antepositus est, ut designet res aut personas de quibus quam maxime agitur, neque vero sequentia ei constructioni adaptantur: ol. 8, 37 *γλαυκοὶ δὲ δράκοντες πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς — οἱ δύο μὲν κάπετον —; εἷς δ' ἀνόρουσεν.* p. 1, 148 *μῆλα γάρ τοι ἐγὼ — ἐφίημι· ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος — τὰ μεν λῦσον ἄμμιν.*

Comparari potest n. 2, 17 *ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις — Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι πέλονται.*

Etiam alii casui libere mutata structura apponitur nominativus n. 6, 32 *Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ σπανίζει· παλαίφατος*

---

1) Eadem est sententia Grummii in programmate Bielefeldensi: „De lectionibus Pindaricis nuper a Mommsenio prolatis.“ 1866. Praeterea de loco i. 4, 65 (51), ubi de eadem structura cogitat Mommsenus, vide §. 14, 4, d.

2) Etiam Homericis carminibus non concedit eum usum Ellendt, Ueber den Einfluss des Metrums auf Wortbildung und Wortverbindung bei Homer. Regim. 1861. pag. 9: Der Pluralis (wo das Metrum es erlaubt) steht für den Dualis, nicht aber der Dualis für den Pluralis. Die wenigen Stellen, welche dagegen sprechen, sind anders zu erklären oder ungeschickte Nachbildungen.

γενεά ....; et post infinitivum, cui subjecti accusativus addendus erat, pergitur nominativo participii haud dubie ad id subjectum referendi: p. 9, 91 *Φαμὶ* (sc. *αὐτὸν*) — *εὐκλεΐξαι σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών*.

In allocutione nominativus positus est (Krueger: epiphonematischer Nominativ) p. 5, 46 (43) *μακάριος ὃς ἔχεις — σημεῖα*; et, ut saepe apud Homerum, *φίλος* pro vocativo usurpatum n. 3, 76.

2. Vocativo Pindarus suum ipsius genium alloquitur ol. 2, 98 (89). n. 3, 26. frgm. 88, 1. 236, 2.

Interjectionem *ὦ*, ubi ob metrum non requiratur, ante vocalem omitti a Pindaro notat Boeckhius not. p. 4, 250 (cf. ol. 1, 107. 6, 12. 77. 88. ol. 11, 96 (92). p. 10, 10). — Singularem ejus interjectionis collocationem notat Godofredus ol. 8, 1 *μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων*.

Vocativus gravitatis et claritatis causa positus est ante pronomen secundae personae p. 7, 10 *Ἄπολλον, οἵ τεὸν γε δόμον ἔτευξαν*, et v. 14 *ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί*. — ol. 8, 15.

Saepe apud Pindarum structura incepta est vocativo, cujus postea non habita est ratio, praesertim ubi statim in initio carminum dii invocantur; cf. ol. 4, 1. 10. ol. 8, 1. 12. n. 8, 1. p. 1, 1. et alia exempla collecta a Godofredo pag. 20.

§. 4.

De accusativi usu.

Accusativo objectum cum verbis duplici modo conjungitur, ut significet aut rem eam sive personam, quae transitivi quod dicunt verbi actione afficitur, aut, quod a Graecis potissimum vario modo usurpatum est, ipsam actionem verbi sive id quod ea actione perficitur vel in ea continetur, velut *μάχεσθαι μάχην καλήν*, quod fieri potest in verbis et transitivis et intransitivis.

1. De primo genere objecti non ita multa sunt commemoranda apud Pindarum. Cum accusativo personae conjuncta

sunt nonnulla verba affectum quaedam animi significantia: ταρβεῖν frgm. 76; φρίσσω ol. 7, 38, ut saepe apud alios; εὐμενέω = benevolo animo excipio p. 4, 128, quod rarum est; ἄχνυμαι cum accusativo pronominis neutrius τό p. 7, 18 (apud Homerum plerumque cum genetivo conjunctum). — Praeterea notavi σέθεν ὄπα μαιόμενοι n. 3, 5. p. 11, 51. ol. 1, 46; et eadem appetendi significatione praedita μετανίσσομαι πλοῦτον p. 5, 9; et, quod singulare videtur, πειρᾶσθαι γυναῖκα p. 2, 34 (ut activum paucis locis apud alios: Ar. pax 747 al.; medium quoad ego scio nunquam);

μένω cum accusativo conjunctum est ol. 9, 96 (90). i. 6, 48 (cum acc. et inf. p. 3, 16); et, quod prorsus singulare est, ἕπομαι uno loco n. 10, 37; non necessaria est ea constructio ol. 6, 71. — Cf. praeterea §. 5, 8.

2. Alterum objecti genus (G. Curtius: inneres Object; Krueger: Accusativ des Inhalts) saepe apud Pindarum cum verbis conjungitur, interdum liberius fortasse quam apud alios. Ita legitur i. 7, 54 μάχας ἐναριμβρότου ἔργον κορύσσοντα. ol. 4, 22. 13, 29 νικῶν δρόμον, et similiter n. 5, 5 νικᾶν στέφανον (qui vincendo comparatur); n. 10, 26 κρατεῖν στέφανον (antea cum eodem verbo conjunctum est alio sensu objectum Ἕλλανα στρατόν). ol. 7, 82 εὐτυχέων ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ (νίκαν). — Similiter verbis eundi additum est objecti loco iter perfectum sive via qua quis profectus est: frgm. 84, 4 ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα. i. 4, 60 (54) δρόμον εὐθυπορῆσαι. p. 8, 42 πλαγᾶν δευτέραν ὁδὸν ἐλθεῖν. ol. 6, 25 ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι. ol. 7, 90 ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ. frgm. 201 Δωρίαν ἔβαινε ὕμνων κέλευθον; et etiam liberius translata significatione n. 7, 51 εἰπεῖν κυρίαν ὁδὸν λόγων *loqui rectam verborum viam* sicut: *ire rectam viam.*

Verbo τάμνειν singulari modo additus est accusativus teli, quo quis caedit n. 3, 33 ὑπέραλλον αἰχμὰν τάμνων (cf. nostrum: eine gute Klinge schlagen); ipsa caedendi sive pugnandi actio objecti in modum conjuncta est cum eo verbo ol. 13, 57: ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τάμνειν τέλος; cf. i. 3, 53: ἀλκὰν, τὰν — ταμών.

Bis legitur πῦρ πνέων ol. 7, 71. 13, 90 (87); ἀλκάν ὁρῶντα ol. 9, 111 (119); ὗσε χρυσόν ol. 7, 50 (i. 6, 5 et

apud alios cum dativo instrumentali); i. 5, 74 *πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ*; n. 10, 75 *θερμὰ τέγγων δάκρυα* (cum dat. ol. 4, 17 *οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον*); liberius dicta videntur ol. 3, 20 *ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα* et in ejusdem carminis versu 23: *οὐ καλὰ δένδρεα θάλλεν ὁ χῶρος*, quod verbum alibi a Pindaro cum dativo instrumentali conjungitur.

Secundum hanc exemplorum copiam equidem etiam p. 1, 98 *οὐδέ νιν φόρμιγγες — κοινωνίαν μαλθακὰν — δέκονται* ita explico, ut *κοινωνίαν δέκονται* dictum sit aeque ac *δέξιν δέκονται* = *accipiunt (in) societatem*; quae structurae explicatio (de qua idem sensit Goram philolog. XIV, 241 sqq.) multo melius mihi placet, quam altera, e qua *κοινωνία* accipiendum esse dicitur pro *κοινωνόν*.

Nonnullis locis non nomen ipsum, sed pronomen relativum de eo pendens ita per accusativum cum verbo conjunctum est: i. 3, 53 *ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν φοίνιον, τὰν ταμὼν — μομφὰν ἔχει*; et similiter n. 10, 45 *χαλκὸν μύριον ..., ὅντε Κλείτωρ ... πὰρ Διὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει* accusativum *ὅντε* pertinere puto non solum ad *θῆκε*, sed etiam ad infinitivum *νικᾶσαι*, ut dictum sit *χαλκὸν νικᾶν* aeque ac *στέφανον νικᾶν*, cf. exempla supra collecta. — ol. 6, 12 *αἶνος, τὸν — φθέγξατο.*

3. Cum eo, quod in antecedentibus exposui, objecti genere cognatus mihi videtur liberior ille accusativi usus notissimus, ut nomina per eum casum verbis et persaepe etiam adjectivis addita significationem eorum acrius determinent, nova aliqua memorata notione, ad quam pertinet actio verbi sive vis adjectivi.

Sic apud Pindarum saepissime accusativo ponuntur

a) corporis partes:

p. 3, 48 *μέλη τετρωμένοι.* n. 9, 26 *νῶτα τυπέντα.* n. 10, 44 *ἐπιεσσάμενοι νῶτον κρόκαις.* p. 4, 183 *πτεροῖσι νῶτα πεφρίκοντας.* i. 3, 87 *λευκωθεὶς κάρα μύρτοις.* ol. 6, 56 *βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶμα.* i. 3, 41 *χρῶτα λάμπει.* i. 2, 8 *ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα*; et omisso verbo p. 6, 14 *φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ* (sc. *ὤν*). ol. 1, 68 *λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον*, ubi talis accusativus explicandi gratia

additus est alteri, ut saepe. p. 2, 38 *εἶδος* πρέπεν θυγατέρι Κρόνου. n. 10, 15 *ὄψιν* ἐειδόμενος;

b) animus animique virtutes:

i. 1, 41 εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν *ὀργάν*. n. 6, 4 τὶ προςφέρομεν ἢ μέγαν *νόον* ἢ *φύσιν* ἀθανάτοις. p. 1, 95 νηλέα νόον. ol. 1, 41 δαμέντα *φρένας* ἱμέρῳ. n. 4, 35 ἴυγγι ἕλκομαι *ἦτορ*. p. 10, 22 ἀπήμων *κέαρ*. n. 8, 24 ἦτορ ἄλκιμον. i. 3, 71 *ψυχὰν* ἄκαμπτος. n. 9, 26 αἰσχυνθῆμεν θυμόν. i. 7, 5 ἀχνύμενος *θυμόν*. i. 7, 25 πινυτοὶ θυμόν. n. 6, 73 (66) *τάχος* δελφῖνι ἴσον; paullo audentius talis accusativus etiam cum substantivo conjungitur: i. 3, 65 *μῆτιν* δ' ἀλώπηξ; et cum pronomine qualitatis: frgm. 4, 6 οἷοι δ' *ἀρετὰν* δελφῖνες;

c) vestimenta, similia:

n. 11, 16 *γᾶν* ἐπιέσσεσθαι. n. 6, 20 *ἔρνεα* στεφανωσάμενος; et singulariter verbo στέγεσθαι accusativus ejus rei additus est, contra quam se tegit aliquis: p. 4, 81 ἀμφὶ δὲ παρδαλέᾳ στέγετο *φρίσσοντας ὄμβρους*.

Memorabiles sunt nonnulli loci, ubi tales accusativi nominum prorsus fere in adverbiorum usum abierunt: n. 11, 24 ἐμὰν δόξαν = *meâ quidem sententia*. p. 2, 84 λύκοιο δίκαν *in morem lupi*. i. 5, 55 (58) τὸν Ἀργεῖον τρόπον = *Argivum in modum*. n. 3, 75 φρονεῖν τὸ παρκείμενον = *sapere secundum praesentem rerum statum*; et, quod maxime singulare videtur, p. 1, 81 καιρὸν εἰ φθέγξαιο = *si opportune verba feceris*. Eodem referenda videntur τέλος frgm. 77, 2. τελευτάν n. 11, 16 = *postremo*.[1])

Haud raro apud Pindarum **adverbia** sive similes locutiones praefixo articulo eodem modo velut substantiva accusativo casu ponuntur extra constructionem sententiae: p. 8, 51 τὸ δ' οἴκοθεν ἀντία πράξει = *quod ad domestica attinet, contrario se habebit*, ubi facillime ea verba conjungi poterant cum sententiae constructione: *τὰ* δ' οἴκοθεν *ἀντία* πράξει. n. 4, 69 Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν *ultra Gadiros occidentem versus non progrediendum?* cf. §. 5, 8. (Sed n. 8, 42 τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις ὑπερώτατα non verto cum Boeckhio: *et*

---

1) Nisi ibi τελευτὰν ἁπάντων appositum est subst. γαῖαν.

in laboribus quidem maxime, sed ὑπερώτατα adjectivum esse puto, conjungendum cum verbis: *τὰ ἀμφὶ πόνοις: quae ad labores* (sc. ludicros) *pertinent, summa sunt.*)

Eodem modo positum puto etiam neutrum adjectivi cum articulo conjunctum p. 10, 12 *τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνια πατρός* = *quod ad ingenium attinet, sequitur vestigia patris*; quare non necessarium est cogitare de transitiva significatione perfecti *ἐμβέβακεν*, quod fecit Boeckhius.

4. Aeque ac actio ipsa verbi quasi objectum accusativo casu cum eo conjungitur, appositiones quoque, quae ad illam actionem pertinent, eodem casu toti sententiae interdum etiam a Pindaro adduntur, quod nonnunquam factum est apud alios poetas, saepe apud Euripidem. Ita haud raro positum est *ἄποινα*: ol. 7, 16 *αἰνέσω ἄνδρα πυγμᾶς ἄποινα.* p. 2, 14. i. 3, 7. i. 7, 4.

Similiter i. 3, 61 *κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων — παγκρατίου στεφάνωμ᾽ ἐπάξιον* nomen *στεφάνωμα* appositum puto non ad *πυρσόν*, quod parum aptum videtur, sed ad totam sententiam.

Memorandum est denique *χάριν*, quae vox nonnullis locis integram substantivi notionem servavit, ut ol. 11, 78 *ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου κελαδησόμεθα*, ubi etiam cum adjectivo conjuncta est, et p. 11, 10 *ὄφρα Θέμιν κελαδήσετε — Θήβαις χαριν ἀγῶνι τε Κίῤῥας.* n. 7, 75 *νικῶντί γε χάριν*; aliis vero locis jam praepositionis fere in modum id vocabulum usurpatum videmus, ut p. 3, 95 *Διὸς χάριν.* p. 1, 76 *Ἀθαναίων χάριν*; qui usus, ab Homericis carminibus alienus, pervulgatus est postea in Attico sermone.

5. Neutrum genus adjectivorum saepissime a Pindaro cum verbis conjungitur, et ita quidem, ut modo servaverint ea adjectiva notionem objecti, modo plane in adverbiorum rationem abierint, quae fortasse non inutile erit enumerare.

p. 2, 20 *δρακεῖσ᾽ ἀσφαλές.* n. 7, 66 *δέρκομαι λαμπρόν.* n. 4, 39 *φθονερὰ βλέπων.* i. 6, 27 *ἴστω σαφές.* ol. 11, 93 *κενεὰ πνεύσαις.* n. 3, 41 *ἄλλοτ᾽ ἄλλα πνέων.* p. 11, 30 *χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.* n. 3, 40 *μέγα βρίθει.* ol. 13, 83 *ἐνόπλια ἔπαιζεν.* ol. 14, 17 *κοῦφα βιβῶντα.* n. 3, 82 *ταπεινὰ νέμονται.* p. 11, 51 *δυνατὰ μαιόμενος.* ol. 3, 17 *πιστὰ*

φρονέων. n. 4, 95 μαλακὰ φρονέων. ol. 2, 87 ἄκραντα γαρύετον. p. 8, 82 κακὰ φρονέων. ol. 9, 4 ἄρτια μηδόμενος. ol. 8, 73 ἄρμενα πράξαις (= εὖ πράξαις; cf. n. 3, 58 ἐν ἀρμένοισι). p. 2, 61 κενεὰ παλαιμονεῖν. p. 6, 19 σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρός. ol. 13, 23 εὐρὺ ἀνάσσων. i. 2, 35 μακρὰ δισκήσαις. p. 1, 45 μακρὰ ῥίψαις. n. 10, 76 ὄρθιον φώνασε. ol. 9, 109 ὄρθιον ὤρυσαι. p. 9, 38 χλαρὸν γελάσσαις. ol. 1, 36 σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι. p. 8, 51 ἀντία πράξει. ol. 13, 53 πατρὸς ἀντία. n. 3, 46 ἴσα ἀνέμοις. ol. 7, 45 ἐπιβαίνει ἀτέκμαρτα. frgm. 239, 3 ἴσα πλέομεν. i. 7, 46 ξύν' ἀλέγειν (= ἅμα). πολλά ol. 1, 46 saepe. τὰ πολλά p. 2, 54. n. 2, 2. p. 9, 57 πλεῖστα νικάσαντα. ol. 1, 53. n. 3, 44 θαμινά. n. 7, 43 περισσά. p. 1, 37 λοιπόν. p. 5, 118. n. 7, 45 τὸ λοιπόν. ol. 1, 50 δεύτατα *postremo?* p. 4, 299 πρόςφατον. *nuper*. p. 1, 19 πάνετες. i. 3, 83 συνεχές. n. 11, 44 alibi ἔμπαν. p. 10, 33 ἔμπεδον. ol. 1, 114 πόρσιον. n. 9, 29 ὡς πόρσιστα. n. 4, 92 ἐξοχώτατα. (n. 8, 43 ὑπερώτατα?) n. 11, 26 κάλλιον. n. 3, 49 τὸ πρῶτον. n. 5, 25 πρώτιστον. i. 5, 7 τρίτον. p. 4, 79 ἀμφότερον.

Quin etiam adverbii in modum cum altero adjectivo conjunctum est neutrum adjectivi p. 2, 77 ἀτενὲς ἴκελοι.

Articulus cum talibus adjectivis conjunctus (qui saepe invenitur apud Theocritum, cf. id. 1, 40 κάμνοντι τὸ καρτερόν. 3, 3 τὸ καλὸν πεφιλημένε), apud Pindarum praeter τὰ πολλά, τὸ λοιπόν, τὸ πρῶτον bis tantum legitur: n. 4, 33 τὰ μακρὰ ἐξεννέπειν. i. 6, 43 τὰ μακρὰ παπταίνειν, ubi tamen id adjectivum objecti notionem servasse videtur.

Pronomina denique notavi: τί et τὶ haud raro: ol. 1, 82. p. 10, 4; ol. 7, 45. p. 1, 90. 7, 18. n. 6, 4. οἷα saepe. τὰ μὲν = partim p. 11, 46. n. 3, 43. alibi. τὰ δὲ ol. 13, 53. τό p. 5, 38. τὸ καὶ = *quare etiam* ol. 6, 56.

6. Duo diversorum generum objecta Pindarus non raro cum uno verbo conjungit, ut cum verbis ἐρέφω ol. 1, 67. νοσφίζω n. 6, 62. ἐρημόω p. 3, 98; et, quod audentius videtur, παύω n. 3, 39 οὐδέ νιν ἔπαυσε φόβος ἀκμὰν φρενῶν. Πράττω = *exigo debitum*, cum duplici accusativo conjunctum est ol. 3, 7: στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο — χρέος (p. 9, 103 cum accusativo et infinitivo), et eadem significatione

πράττεσθαι ol. 11, 30. Denique inter verba rogandi *λίσσομαί σε παῖδα* i. 5, 45; *ἅπαντας εἴρετο παῖδα* ol. 6, 49; restant *διδάσκω* n. 3, 55 et *πίνω* sensu transitivo usurpatum in futuro: i. 5, 74 *πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ*. — Etiam *καλέω* cum Friederichsio (Pind. Stud. p. 31) cum duplici objecto conjunctum puto p. 4, 194 *Ζῆνα καὶ ὠκυπόρους κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων ἐκάλει νύκτας τε καὶ πόντου κελεύθους ἄματα τ' εὔφρονα, καί φιλίαν νόστοιο μοῖραν*, ubi accusativi ante verbum *ἐκάλει* positi indicant numina, quae invocantur, accusativi post verbum positi eas res, quas ab iis petit Iason; et, quod singulare videtur, *ἀμείβομαι* p. 9, 38 *τὸν δὲ Κένταυρος — μῆτιν ἑὰν ἀπαμείβετο.*

7. Etiam praedicati accusativum Pindarus haud raro ad accusativum alterius nominis apponit. Quod fit secundum communem linguae Graecae usum post verba appellandi et enuntiandi, ut *καλεῖσθαι* i. 5, 53. *ἐνέπειν* frgm. 51. *ἐξενέπειν* ol. 8, 20. *λέγω* frgm. 87, epod. 1: *θαυμάζω, τί με λεξοῦντι*; quibus locis adnumeranda videntur exempla structurae audacioris p. 4, 6 *χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον*, i. e. *vaticinando indicavit conditorem*; et n. 5, 9 *τάν ποτ' εὔανδρον θέσσαντο* (*welche sie erbaten als eine wohlbewohnte*).

Similiter usurpantur verba efficiendi: p. 2, 39 *ἅντε δόλον αὐτῷ θέσαν Διὸς παλάμαι.* i. 2, 46 *ἐπεὶ οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς* (sc. *ὕμνους*) *εἰργασάμην*. Etiam apud alia verba objecto alter accusativus ita apponitur, ut in eo sententiae vis quam maxime posita sit: n. 7, 27 *ὃν κράτιστον — πόρευσαν Ζεφύροιο πομπαί*, quae verba copiosius exponunt sententiam: *qui validissimus erat.* ol. 1, 59 *ἔχει βίον ἐμπεδόμοχθον — τέταρτον πόνον.* ol. 2, 76 *ὃν πατὴρ ἔχει — πάρεδρον.* p. 5, 15 *τὸ μὲν — ἔχει συγγενὴς ὀφθαλμὸς αἰδοιότατον γέρας* secundum Friederichsium (Pind. Stud. pag. 47). — Similia sunt i. 5, 48 *ὃν πάμπρωτον ἀέθλων κτεῖνα.* i. 7, 40. n. 2, 7.

Etiam per prolepsin ita adjectiva conjunguntur cum substantivis, quod haud recte Dissenus ad ol. 1, 68 rarissimum esse dixit apud Pindarum. Nam statim in eodem carmine tria exstant exempla: ol. 1, 68 *λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον*; 82: *τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας — ἕψοι*; 88: *ἕλεν —*

παρθένον σ ύ ν ε υ ν ο ν; quibus etiam clariora sunt alia exempla: n. 1, 43 ὄ ρ θ ι ο ν *ἄντεινεν κάρα.* ol. 13, 83 *τέλλει θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ᾽ ἐλπίδα* κ ο ύ φ α ν *κτίσιν* = *ita ut facillima sit*; frgm. 247 *θεὸς* — μ έ λ α ι ν α ν *καρδίαν ἐστυφέλιξεν.* n. 4, 4 μ α λ θ α κ ὰ *γυῖα τέγγει.*

8. Accusativi extensionem loci sive temporis indicantes pauci leguntur apud Pindarum, communi usui congruentes: n. 7, 38 *ὀλίγον χρόνον.* i. 4, 28 *μύριον χρόνον.* i. 3, 6 *πάντα χρόνον.* n. 1, 69 *τὸν ἅπαντα χρόνον.* p. 1, 57 *τὸν προσέρποντα χρόνον.* ol. 13, 26 *χρόνον ἅπαντα.* ol. 1, 115 *τοῦτον χρόνον* (*per vitae tempus*).

Praeterea tria tantum restant exempla: ol. 13, 76 (73) *νύκτα κοιτάξατο.* p. 4, 26 *δώδεκα ἁμέρας.* p. 4, 228 *ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον γᾶς.*

9. Verbis movendi saepe per accusativum tanquam objectum additur et persona ad quam, et locus in quem dirigitur motus; qualia notavi apud Pindarum: *ἵκειν, ἐξικέσθαι, ἀφίξεσθαι, ἐλθεῖν* (*οἰχνεῖν* p. 5, 80?), *μολεῖν, βῆναι* (ol. 2, 95), *καταβῆναι, ἐγκαταβῆναι, νίσσεσθαι, μετανίσσεσθαι, προσέρπειν, καταδραμεῖν, ἐπιέναι, ἐπείγειν*; exempla enumerare longum videtur. Audacius vero esset p. 5, 71 *μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἔρανον*, quare scribo cum Mommseno: *ἄγ᾽ ἐν.*

§. 5.

De genetivi usu.

Genetivi Graeci usus solemnis is est, ut conjungat nomina substantiva cum nominibus [1]; quod vario modo,

---

1) Concedit hoc etiam is, qui omnes casus cum verbis primum conjunctos esse contendit, Ebinger, de genetivi apud Graecos poetas antiquissimos usu, Regim. 1862, quum dicat in fine quaestionis: „substantivi proprius est casus genetivus, quoniam substantivum statum immanentem, non actionem accidentem describit, atque genetivus rem significat, intra quam hic status immanens cogitatur.“ Sed hunc vulgatissimum genetivi usum non primitivum esse censet, sed ortum ex conjunctione cum verbis, ita ut prius dictum sit (vel antecedat saltem in cogitatione): *filius est*

factum est etiam in Pindari carminibus. Quare significat genetivus:

1. rem quae est in possessione alicujus, ut ol. 1, 9 *σοφῶν μητίεσσι*, alia;

2. rem quae originem ducit ab aliquo, ut saepissime filius patris, similia; ubi ex exemplorum copia memorabo tres genetivos de solo articulo pendentes, omisso *υἱός*: n. 5, 13 *ὁ τᾶς θεοῦ*. ol. 2, 46 *τὸν Αἰνησιδάμου*. ol. 11, 70 *Σᾶμος ὡλιροθίου*. (cf. Mommsen., Mus. Rhen. IV, 548.)

3. causam efficientem sive auctorem rei (genetivus subjectivus): ol. 5, 20 *Λαμνιάδων γυναικῶν ἐξ ἀτιμίας*. p. 4, 51. 260 *σὺν τιμᾷ θεῶν beneficio deorum* (erga homines); et similiter dictum est ol. 2, 65: *παρὰ μὲν τιμίοις θεῶν apud homines a diis honoratos*. p. 12, 4 *ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ*.

4. materiem e qua quid perfectum est, cujus usus non ita pervulgati apud alios sunt exempla Pindarica omnia: p. 4, 71 *ἧλοι ἀδάμαντος*. i. 7, 67 *μυρσίνας στέφανος*. p. 4, 240 *στέφανοι ποίας*. n. 5, 54 *ἀνθέων ποιᾶντα στεφανώματα*. ol. 2, 72 *ἄνθεμα χρυσοῦ φλέγει*. v. 74 *ὁρμοῖσι τῶν* (sc. *ἀνθέμων*). i. 1, 20 (18) *φιάλαισι χρυσοῦ*. p. 1, 6 *κεραυνὸν ἀενάου πυρός*. — (de loco p. 4, 206 *νεόκτιστον λίθων θέναρ* v. pag. 25.)

5. qualitatem nomini ei, de quo pendet genetivus, propriam, quod raro invenitur apud Pindarum: n. 8, 3 *ἀνάγκας χερσὶ βαστάζεις manibus necessario coercentibus*; secundum cujus exempli structuram legere malim p. 4, 234 *δήσαις ἀνάγκας ἔντεσιν αὐχένας*, ubi *ἀνάγκας* aeque bonis et scholiorum et codicum praesidiis mihi firmari videtur, atque *ἀνάγκᾳ* (Schneidewin.) sive *ἀνάγκαις* (Mommsen.) quae ex *ἀνάγκας* mutari facile poterant a scholiasta, cui offensioni erat locutio sane insolita; minus probabile videtur contrarium.

(Cum verbo substantivo conjunctus est talis genetivus p. 3, 60: *οἵας εἰμὲν αἴσας*, vide infra.)

---

patris quam *filius patris*; quare ita quaestionis ordinem disponit, ut ubique a genetivo cum verbis conjuncto exordiatur; qua in re cum eo facere non possum. Immo quum ab antiquissimis temporibus genetivum quam maxime cum substantivis conjunctum esse constet, in Pindari consuetudine exponenda ab hoc usu proficiscendum esse putavi.

Haud raro vero secundum usum poetarum vulgatissimum e contrario aliqua res, quae cum altera comparatur sive cui alterius notio tribuitur, ita cum ea in unam coalescit significationem, ut genetivo cum ea conjungatur, ubi nos interdum nomine composito utimur. Quod plerumque quidem ita factum est, ut tales rerum virtutes, de quibus quam maxime agitur in rebus narratis, eligantur et quasi praevalentes regant genetivum nominis; interdum vero — ut in loco infra allato n. 10, 73 — ea structura usus Pindarus etiam in epithetis ornantibus, quae dicuntur, nihil fere valentibus ad res eas, quae tum narrantur, illustrandas.

Exempla sunt: n. 10, 36 *ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν*, ubi *ἄγγη* ipsa dicuntur *ἕρκη*, quoniam oleum quasi includunt (cf. Homericum illud *ἕκρος ὀδόντων*). p. 10, 46 *ποικίλον κάρα — δρακόντων φόβαισι* = *crinibus qui erant serpentes*; nos: *mit Schlangenhaaren.*

Similia sunt: n. 10, 42 *Κορίνθου ἐν μυχοῖς*. p. 8, 63 *Πυθῶνος ἐν γυάλοις*, i. e. *in montuosa Pythone.* (Matthiae gramm. gr. §. 316.)

Eodem referendum videtur substantivum *βία* cum genetivo nominis conjunctum, quod vides apud Pindarum

nominativo positum ol. 11, 26 *βία Ἡρακλέος* (e scriptura Boeckhii). n. 5, 12 *βία Φώκου κρέοντος*;

accusativo positum ol. 1, 88 *ἕλεν Οἰνομάου βίαν*. i. 7, 54 *ἐκταμὼν ... Μέμνονος βίαν*. p. 11, 61 *Κάστορος βίαν*;

cum praepositione conjunctum n. 10, 73 *ἐπ' ἀδελφέου βίαν χώρησεν*, ubi prorsus *βία* suam vim perdidit, ut de persona ipsa tantum (de eodem Castore, qui memoratur in ultimo loco p. 11, 61) dictum sit, quum agatur ibi de Castore vulnerato et moribundo.

Multo magis suo juris mansit *ἀλκά* i. 3, 53: *ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν φοίνιον audivistis de Ajacis robore*; et similia sunt *σθένος ἡμιόνων* ol. 6, 22. *Ἡρακλέος* frgm. 5, 5. *σθένος ἀελίου λεύσσομεν* p. 4, 144. — n. 10, 13 *θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος* = *Amphitruonem hasta excellentem.*

Interdum similis esse videtur usus Pindaricorum illorum vocabulorum *ἀκμή*, *ἄωτος*; ita n. 4, 62 *λεόντων ὄνυχας — ἀκμάν τε δεινοτάτων ὀδόντων* poetice dictum videtur *robur*

dentium eadem fere significatione quam *dentes robusti*; et p. 4, 131 ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον. i. 7, 16 χαρίτων ἄωτον ἄκρον sententia mihi videtur esse ea, ut εὐζωά et χάριτες ipsae dicantur summae flores.

Substantiva abstracta verbalia vero (ut Soph. Aj. 159: πύργου ῥῦμα = πύργος ῥυόμενος (nos: Thurmschutz); Soph. Aj. 1076 μηδὲν φόβου προβλῆμα ἔχων. Eur. El. 1241 περισσὸν ἄχθος γυναικῶν) ita cum genetivo nominum conjuncta apud Pindarum non inveni.

6. vel omnino rem cum alia aliquo modo cohaerentem sive conexam significat genetivus: ol. 6, 15 ἑπτὰ πυρᾶν — νεκρῶν *mortuorum, qui septem rogis impositi erant.* ol. 3, 18 στέφανος ἀρετᾶν *corona virtutibus debita.* i. 1, 24 τῶν (sc. ἐργμάτων) ἔρνεσιν. ol. 7, 80 τῶν (ἀέθλων) ἄνθεσιν. n. 10, 67 ἄγαλμα Ἀΐδα *signum Plutoni sacrum.* Interdum urbium nominibus genetivus dei ejus, cui maxime deditae sunt, praeponitur: ol. 6, 5 Διὸς ἐν Πίσᾳ. (cf. ol. 2, 3 infra); quin etiam substantivo a nomine urbis derivato talis genetivus additus est p. 7, 15 μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπιάς, quum quaecunque ad eam urbem pertinebant cum Iove ipso arctissime conjuncta esse viderentur.

Eodem modo de Thearorum collegio Apollini sacro dictum est n. 3, 70 σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις Πυθίου Θεάριον (non enim μερίμναις cum genetivo Πυθίου conjungendum esse puto, sed ἀγλααὶ μέριμναι dictum esse conseo de laboribus ad res ludicras pertinentes).

Haud raro genetivi tales, quales adhuc enumeravi, praedicati in modum verbo addito cum eo nomine, de quo pendent, conjunguntur. Quod vulgatissimum est in verbo εἶναι: p. 3, 60 οἵας εἰμὲν αἴσας. ol. 2, 3 Πίσα μὲν Διός (ἐστιν). n. 10, 46 μακροτέρας ἀριθμῆσαι σχολᾶς. ol. 9, 53 κείνων δ' ἔσσαν ὑμέτεροι πρόγονοι *illorum (filii) erant vestri proavi.*

Eodem modo usurpata sunt etiam verba γίγνεσθαι et φυτεύεσθαι: ol. 6, 49 Φοίβου αὐτὸν φᾶ γεγάκειν πατρός. p. 4, 144 ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες, et in eodem carmine p. 4, 256 γένος Εὐφάμου φυτευθέν; et verbum appellandi p. 3, 67 ἤ τινα Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος; quorum exemplorum

paulo audacius constructa videntur ea, quibus nomen ipsum, de quo pendeat genetivus, deest.

Interdum etiam alia verba ita genetivis addita sunt: ol. 8, 43 *φάσμα Κρονίδα πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός*. n. 3, 52 *λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων ἔπος ἔχω*, ubi tamen participia facilius ad structuram se applicare videntur. n. 1, 8 *ἀρχαὶ βέβληνται — θεῶν fundamenta jacta sunt tanquam deorum (fundamenta)*. ol. 4, 10 *Ψαύμιος γὰρ ἵκει ὀχέων* (*ὁ κῶμος*), ubi etiam dicere poterat poeta: *Ψαύμιός ἐστι*. Audacissima vero videtur esse structura alius loci, si quidem hoc modo explicanda est, p. 4, 244 *κεῖτο γὰρ λόχμᾳ* (*τὸ δέρμα*, v. 241), *δράκοντος δ' εἴχετο λαβροτατᾶν γενύων*, ubi fortasse permixtae sunt duae structurae: *ἦν δράκοντος γενύων = es war (im Besitz) des Drachenschlundes*, et: *εἴχετο ὑπό δρ. γεν. = es wurde bewahrt vom Drachenschlunde*; certe ita intellexisse videntur hunc locum et scholiastae, explicantes: „*λείπει δὲ ἡ ὑπό*", „*κατείχετο ὑπὸ τῶν δεινοτάτων τοῦ δράκοντος γενύων*", et Boeckhius, vertens: *draconis tenebatur saevissimis malis*. — Quae structurae explicatio, licet audacissima, melius tamen mihi placet quam altera, e qua *pependisse* dicatur vellus de faucibus draconis (qua significatione praeditum est *ἔχομαι* apud prosae orationis scriptores, nunquam apud Pindarum, qui omnino in hoc solo carmine v. 233 et 244 medio ejus verbi usus est), quod minime convenit cum verbis: *κεῖτο λόχμᾳ* et totius loci sententia. — Quare aut eam quam supra protuli interpretationem tenendam aut locum corruptum esse judico; cujus medela fortasse est: *λαβροτάτᾳ γενύων* (cf. *δίκαιος ξένων* ol. 2, 6. *ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν* n. 8, 41), aut: *εἶχε τὸ λαβροτάτον γενύων*.

Adjectivis iis, quae possessionem rei sive conjunctionem cum aliqua re indicant, in lingua Graeca aut genetivus additur aut dativus, quod multo saepius factum est a Pindaro, ita ut ea adjectiva nondum substantivorum induisse videantur structuram (quod fit, si conjungitur *φίλος ἀνδρός*, similia), sed praevaleat in iis notio actionis, quae ad aliam rem sive personam pertineat et ab ea excipiatur (quod fit, si dicis: *φίλος ἀνδρί*). — Quare vide de iis dativi descriptionem §. 6, 7.

Ex adverbiis restant praeter ea, quae in dativi usu describendo memoravi, ea, quae loci conjunctionem denotant;

e quibus cum genetivo conjuncta inveni apud Pindarum: ὄπιθεν πνοιᾶς ol. 3, 31 (Mommsenus πνοιαῖς, quae non tolerabilis videtur structura). ol. 6, 63. frgm. 261. — p. 4, 191. i. 3, 79. frgm. 227 ὕπερθεν. p. 9, 31 καθύπερθεν. frgm. 227 νέρθεν, ἐφύπερθεν. ol. 3, 12 ὑψόθεν. — ἔνδον φαρέτρας ol. 2, 84. θαλάσσας ol. 7, 62. Ὀλύμπου p. 11, 64, quod rarissimum est apud alios (cum dat. n. 3, 52. n. 7, 44). Quibus adnumerabo etiam ἄντα σκοποῦ n. 6, 30. ἀντία ol. 1, 56. ol. 13, 55. ἔμπαλιν γνώμας p. 12, 32. τέρψιος ol. 12, 11. — ol. 11, 87 ἵκοντι τὸ πάλιν νεότατος *adversariam juventutis partem*, i. e. *senectutem ingresso*; et, quae jam ad partitivum genetivi usum pertinere videntur, ol. 11, 2 πόθι φρενός et ol. 2, 46 ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν, '*unde seminis*, i. e. *e quo semine radicem habent* (secundum Mommsenum, Mus. Rhen. IV, 549). — Confer ἀρχᾶθεν φύτλας ol. 9, 55.

Ἕκατι, quae vox apud Pindarum prorsus adverbii in modum usurpata est, non solum, ut in Odyssea et apud Hesiodum, conjungitur cum genetivo indicanti deum, cujus voluntate et numine aliquid fit, sed etiam cum aliorum nominum genetivis: p. 10, 58 ἕκατι στεφάνων. n. 8, 47 ἕκατι ποδῶν.

7. Objectivi qui dicitur genetivi exempla memoranda nonnulla videntur.

Saepe res quae arcetur altera, per genetivum cum ea conjungitur: n. 7, 96 δύναται δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν ἀμαχανιᾶν δυςβατῶν δόμεν, ubi ἀλκὰ est vis, quae valet contra aliquid, ut transeat in hanc significationem: *auxilium contra difficultates*.

Similiter victoria reportata sive carmen, quo ea celebratur, dicitur p. 5, 106 λυτήριον δαπανᾶν. ol. 7, 77 λύτρον συμφορᾶς. i. 7, 1 λύτρον καμάτων. (cf. n. 10, 76 λύσις πενθέων. p. 4, 63 ποινὰ φωνᾶς.) ἄποινα ol. 7, 16. p. 2, 14. n. 7, 16. i. 3, 7. i. 7, 4. ἄκος πλαγᾶν n. 3, 18. πόνων ἰατρός n. 4, 2. p. 4, 187 φάρμακον ἀρετᾶς. Leonis pellis dicitur ol. 9, 98 φάρμακον ψυχρᾶν αὐρᾶν; cf. p. 4, 221 ἀντίτομα ὀδυνᾶν. ol. 8, 7 τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

Haud raro substantiva abstracta a verbis derivata cum genetivo objectivo conjuncta sunt: i. 5, 70 ξενων εὐεργεσίαις. ol. 3, 21 κρίσις ἀέθλων. χρῆσις n. 1, 30. ol. 10, 2. χρεῖαι φίλων n. 8, 42. λύσις n. 10, 76. ἐς ἄμελξιν γλάγους frgm. 73, 4. — p. 4, 112 κάδος ὡρείτε φθιμένου. ol. 2, 6 ὄπις? p. 4, 218 τοκέων αἰδῶ *reverentia erga parentes*; ol. 7, 44 Προμαθέος αἰδώς. p. 9, 39 Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων *persuasionis ad amores.*

Audentius est p. 2, 63 θράσος δεινῶν πολέμων; et λόγος cum genetivo ejus de quo sunt sermones, p. 7, 10 λόγος Ἐρεχθέος ἀστῶν. n. 4, 71 λόγον Αἰακοῦ παίδων; et e Mommseni scriptura ol. 7, 86 ἑτέρου λόγον (Boeckh. ἕτερον).

8. Partitivus genetivus invenitur

conjunctus cum pronomine p. 9, 33 τίς ἀνθρώπων. p. 3, 103 εἴ τις θνατῶν. i. 3, 1. i. 5, 10 εἴ τις ἀνδρῶν. ol. 1, 104 μή τινα — τῶν γε νῦν;

cum adjectivis n. 8, 41 ἕν σοφοῖς ἀνδρῶν. p. 11, 52 τῶν ἅμ πόλιν — τὰ μέσσα. ol. 13, 57 ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν *in utraque pugnarum parte.* — Quibus adnumerandum est etiam ol. 2, 6 ὄπιν δίκαιον ξένων, nisi ibi ξένων est objectivus genetivus pendens a substantivo ὄπιν: *justum in reverentia erga hospites*; certe eadem laus tribuitur homini diviti i. 6, 70. ol. 3, 40. n. 1, 20 alibi;

cum superlativis: ol. 3, 40 πλείσταισι βροτῶν — τραπέζαις. i. 7, 23 κεδνότατον ἐπιχθονίων. i. 6, 5 τὸν φέρτατον θεῶν. p. 6, 25 μάλιστα θεῶν. p. 10, 24 τὰ μέγιστ' — ἀέθλων. p. 8, 65 τὸ μέγιστον — χαρμάτων; ita etiam cum verbo similis significationis n. 1, 14 ἀριστεύω (= ἀριστός εἰμι) εὐκάρπου χθονός; et adverbiis ol. 9, 69 ἐξόχως ἐποίκων. ol. 1, 2 ἔξοχα πλούτου. ol. 8, 23 ἀνθρώπων. p. 5, 24 ἑταίρων.

Cognatus est comparativus genetivus, quem post comparativum gradum adjectivi Pindarus haud raro posuit: ol. 1, 5. 7. 2, 95. 8, 63. 9, 104. p. 1, 85. 5, 102. 8, 92 (96). — n. 4, 6. 38. 81. n. 9, 32. i. 1, 2. 5. 6, 22. 7, 34. frgm. 266; ter additum est adjectivum ἄλλος: ol. 1, 5 μηκέτ' ἀελίου

σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἄστρον. ol. 9, 104 *ἔντι ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι.* i. 7, 34 *κεραυνοῦ κρέσσον ἄλλο βέλος.*

Interdum non prorsus accurata est comparatio, sicut ol. 1, 7 *Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον.* p. 8, 92 (96) *κρέσσονα πλούτου μέριμναν.* p. 5, 102 (109) *κρέσσονα ἁλικίας νόον,* ubi genetivus comparativus positus est pro *ἤ* cum ipso genetivo, cf. Krueger 47, 27, 1. dial. 47, 27, 2. (Positum est *ἤ* post comparativum ol. 13, 109. p. 4, 210. n. 7, 21.)

Aeque posita sunt cum genetivo comparativo adjectiva et adverbia notionis comparativae: i. 4, 3 *περιώσιον ἄλλων.* — *πέραν* n. 5, 21. i. 5, 23; et, quod singulare videtur, *περατός* n. 4, 69 *Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν* *ultra Gadiros occidentem versus non progrediendum.*[1]) — *πρὶν ὥρας* p. 4, 43, quod perrarum esse dicit God. Hermannus ad Vig. 742; nec minus verba: *παραμείβομαι* n. 11, 13 *εἴ τις μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,* ubi Boeckhius et Mommsenus contra codices scripserunt *μορφάν,* secuti structuram ejus verbi quae legitur p. 2, 50 *παραμείβεται δελφῖνα; νικᾶσθαι* (eadem significatione usurpatum qua apud prosaicos scriptores *ἡττᾶσθαι*) n. 9, 2 *ξείνων νενίκανται θύραι* *portae inferiores sunt hospitibus, superantur* i. e. *transeuntur ab hospitibus.*

Genetivum partitivum cum verbis conjunctum, ita ut certa tantum rei pars actione verbi affecta videatur, cernis i. 3, 51 *τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ.* ol. 3, 33 *τῶν νιν ἵμερος ἔσχεν — φυτεῦσαι.* p. 2, 90 *στάθμας τινὸς ἑλκόμενοι.* frgm. 88, 1 *ἐρώτων δρέπεσθαι.* — Ceterum plerumque genetivo cum verbis conjuncto sensum partitivum inesse probabile est; quod quam maxime fit in verbis nanciscendi et tangendi, quorum nonnulla — *ψαύω, θιγγάνω, ἅπτομαι* cum compositis — Pindarus solus etiam cum dativo conjungit; cf. §. 6, 7. — Cum solo genetivo (aut accusativo) conjunguntur: *τυγχάνω* ol. 2, 47. 51. p. 9, 41. 10, 26. i. 3, 61. 7, 35. p. 1, 35 secundum Mommseni scripturam; Boeckh. *τελευτάν* accusativum. — cum acc. n. 7, 55. — *λαγχάνω* ol. 14, 2? i. 7, 64. frgm. 45, 6. 126, 4. — saepius cum acc. — *κυρέω* i. 5, 36 *κύρησε δαινυμένων;*

1) Nisi genetivus *Γαδείρων* conjungendus est cum verbis: *τὸ πρὸς ζόφον,* ita ut ea verba subjecti locum teneant.

Mommsenus fortasse rectius *δαινύμενον*. — (*ἐπικύρω* dubito an ol. 6, 7 cum genetivo *ἀφθόνων* conjungendum sit.) — *μετέχω* p. 2, 83. *ἐπέτοσσε κρημνάντων* p. 4, 25. — cum accusativo participii p. 10, 30 (33). — *ἐπέβασε* sensu transitivo i. 1, 40 (*ἐπέβα* cum dat. n. 3, 19. cum dat. p. 1, 18.) — *βαλεῖν* cum genetivo rei petitae ol. 1, 58 *κεφαλᾶς βαλεῖν. ἀντιβολῆσαι* ol. 13, 30. — *ἀντόμενος* p. 2, 71. *ἀντάσαις ἁλώσιος* (Boeckhius aliter explicat genetivum); sed *συναντόμενος* i. 2, 2. *ἀντιάζω, ὑπαντιάζω* cum dat. — *ἔχεσθαί τινος* p. 4, 233 *εἴχετ᾽ ἔργου* = *incipiebat opus*; *ἀντέχομαι Ἡρακλέος* n. 1, 33 = *omne studium ad Herculem celebrandum contuli.* — *γεύομαι* p. 9, 35. 10, 7. n. 6, 27. 7, 87. — *πειράω* cum gen. n. 5, 30 (= *appetere aliquid quod non conceditur*). — *πειράομαι* n. 1, 43. n. 11, 23. ol. 2, 57. p. 4, 84; sed cum acc. p. 2, 34 *Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο* (ut activum Ar. pax 747. *πειρητίζειν* M. 47; medium, quoad equidem scio, nusquam alibi). — *ἄρχω* = *dominus sum* cum genetivo rei vides p. 4, 230 *ἄρχει ναός*; ubi *incipiendi* vim habet, cum genetivo conjunctum est solum medium: p. 4, 30 *φιλίων ἐπέων ἄρχετο.* n. 5, 25 *Διὸς ἀρχόμενοι*; activum cum accusativo conjunctum est n. 3, 10 *ὕμνον ἄρχε* et cum dativo (instrumentali) i. 5, 37 *σπονδαῖς ἄρξαι.*

Inter verba appetendi cum genetivo conjuncta sunt: *ἔραμαι* p. 2, 27. 3, 20 alibi. *δέομαι* n. 7, 13. *διψάω* n. 3, 6. (*μαίομαι* ubique cum acc.)

Verba sentiendi et reminiscendi: *μέμνασθαι* n. 1, 12. 7, 80. 9, 10. p. 9, 81. semel cum acc. prononimis: i. 7, 26 *ταῦτα καὶ θεῶν ἐμέμναντ᾽ ἀγοραί.* — *περικήδεσθαι δικαίων* n. 10, 54. — *λάθεσθαι oblivisci* ol. 8, 72. p. 4, 41. — *ἀκούω* semel cum genetivo personae ita usurpatum est, ut omnino in experiendi significationem transiret: n. 2, 14 *Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν* = *expertus est*; praeterea id verbum conjungitur cum genetivo personae ejus, quae sonum profert p. 4, 135 *τῶν ἄκουσε.* ol. 8, 81. p. 1, 27. frgm. 8, 1; semel cum accusativo personae, de qua quis audit verba p. 9, 112 in prolepsi: *ἄκουσεν Δαναὸν — ὅτι εὗρεν*; cum genetivo rei auditae i. 7, 31. p. 1, 2. cum accusativo rei ol. 6, 66. p. 5, 101. i. 4, 15. 5, 40. frgm. 91, 3. 169.

Etiam verbi *ἐπιγιγνώσκω* aoristus semel cum genetivo conjunctus est p. 4, 279: *ἐπέγνω Κυράνα — δικαιᾶν Δαμοφίλου πραπίδων* (*Δ.* 357 *γνῶ χωομένοιο*).

9. Denique cognatus cum partitivo usu videtur is quoque genetivus, qui liberiore modo adjectivis, verbis, vel etiam toti sententiae ita additur, ut significet (ut ait Ebinger pag. 25) „eum quasi circulum (Bereich), in quo res aut facta aut cogitata quidem est;“ quem vario modo usurpavit etiam Pindarus.

Ita verbis *αἱρέω*, *μάρπτω*, similibus praeter accusativum objecti additur genetivus, indicans partem eam, qua quis trahitur etc.: p. 9, 122 *παρθένον χερὶ χειρὸς ἑλών*. n. 11, 32 *τὸν δ' αὖ — χειρός ἕλκων ὀπίσσω*. p. 6, 19 *σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρός*. n. 1, 44 *αὐχένων μάρψας ὄφιας*; quibus exemplis addo n. 7, 94 *ἀμφοτέρας χειρὸς ἰών*, ubi prorsus adverbii in modum genetivus significat locum, intra quem aliquid factum est.

Etiam verbo *ἁγέομαι* cum dativo vel praepositione conjuncto res ea, in qua quis antecedit alios, genetivo addita est duobus locis: p. 4, 248 *πολλοῖσιν ἅγημαι σοφιᾶς*. n. 5, 25 *ἐν δὲ μέσαις Ἀπόλλων ἁγεῖτο παντοίων νόμων*; et *μετέχω* conjunctum est cum dativo personae, genetivo rei p. 2, 83 *οὔ οἱ μετέχω θράσεος*.

Genetivus pretii positus est apud verbum *πρίαμαι* p. 6, 39; simile est ol. 12, 12 *ἐσλὸν βαθὺ πήματος πεδάμειψαν* (p. 4, 17 id verbum cum praep. *ἀντί* conjunctum); quibus locis adnumero adjectivum *ἐπάξιος πάντων* n. 7, 89.

Etiam adjectivis liberiore modo explicandi causa genetivus additur: p. 2, 80 *ἀβάπτιστός εἰμι ἅλμας*; et p. 4, 206 *νεόκτιστον λίθων βώμοιο θέναρ* genetivum jungere malim cum adjectivo: *nuper exstructum e lapidibus.*

Causam significat talis genetivus ol. 7, 6 *θῆκέ νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς propter concordem torum invidendum,* cum adjectivo verbali; et n. 7, 25 *ὅπλων χολωθείς iratus propter arma* cum participio conjunctus.

Tempus denique indicat genetivus, ad totam sententiam se applicans: ol. 6, 61 *νυκτὸς ὑπαίθριος*. p. 4, 40 *ἑσπέρας*. ol. 2, 93 *ἑκατόν γε ἐτέων*. ol. 13, 37 *μηνὸς τωὐτοῦ*. (Sed

i. 3, 36 ita explicare genetivum *ποικίλων μηνῶν* vetat collocatio verborum.)

Huic liberiori genetivi usui cognatus est etiam genetivus quem dicunt absolutus, de quo dicam in participiorum usu describendo.

10. Restat genetivus conjunctus cum verbis, adjectivis, adverbiis iis, quibus separandi significatio inest, in quo usu genetivus Graecus suscepisse videtur ablativi deperditi vices.

a) verba transitiva: *παρασφάλλω* n. 11, 31. *παραλύω* ol. 2, 52. *λύω* p. 11, 34 *δόμους ἔλυσεν ἁβρότατος.* p. 3, 50 *λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων* (cum praep. *ἐκ* ol. 4, 23. i. 7, 5). *στερίσκω* n. 8, 27. *ἐρημόω* cum acc. et gen. i. 3, 25 *νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσε μάκαιραν ἑστίαν* (cum duplici acc. p. 3, 97). *ἀμείρω* p. 6, 27. *ἀμέρδω* ol. 12, 16. *ἀπαυράω* p. 4, 150. — ol. 9, 89 *συλαθεὶς ἀγενείων* *modo ereptus* (*egressus*) *e pueris.* *ἀποσυλάω* p. 4, 110. *ὑφαιρέω* n. 7, 79. *κλέπτω* ol. 1, 60: *ἀθανάτων κλέψαις — συμπόταις νέκταρ δῶκεν.*

b) verba intransitiva (verba egendi): *χατίζω* ol. 2, 86. *ἀμπλακέω* ol. 8, 67. *ἁμαρτάνω* n. 7, 37. *φείσασθαι κελεύθου* n. 9, 20. i. 5, 34. i. 7, 7 *πανσάμενοι ἀπράκτων κακῶν* (sed *παύω* cum duplici acc. n. 3, 37; cum simplici n. 6, 21. i. 7, 13. 35).

Similiter paullo audentius cum genetivo conjuncta sunt verba *ἀλᾶσθαι* et *πλανᾶσθαι*: ol. 1, 58 *εὐφροσύνας ἀλᾶται.* n. 8, 4 *καίρου μὴ πλαναθέντα* = *non aberrantem ab opportunitate.*

Praeterea saepissime cum tali genetivo conjuncta sunt verba composita cum praepositionibus *ἀπό*, *ἐξ*, *παρά*, quae enumerare longum est.

c) adjectiva separandi notione praedita collegi: *νήποινος expers* p. 9, 58. *ἀδαήμων Μοισᾶν* frgm. 295. *ἀγνῶτα θηρῶν* p. 9, 58. i. 2, 30. *ἄγνωστος ψευδέων* ol. 6, 67. *ἀπείρατος καλῶν* ol. 10, 18. cf. n. 1, 23. *ἄπειρος* i. 7, 70? frgm. 107, 2. *ἀπόκλαρος* p. 5, 50. *ἀπάορος* p. 8, 86 (*συνάορος* et similia cum dat.). *ὀρφανός* ol. 9, 61. i. 3, 26. 6, 10; et eundem in modum constructum est etiam substantivum *ὀρφανία* i. 7, 6: *μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων.*

d) adverbia: ἄτερ n. 7, 27 saepe. ἄτερθε ol. 9, 78. ἔξω πλόου p. 11, 39. φρενῶν ol. 7, 47. i. 5, 68 (72). p. 1, 44. frgm. 239, 2. τηλόθεν n. 2, 12. τῆλε πάτρας p. 11, 23. ἄνευ et ἄνευθε saepe.

Postremo annotabo, etiam duorum genetivorum conjunctionem minime fugere Pindarum, velut n. 2, 4 *καὶ ὅδ' ἀνὴρ καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων νικαφορίας δέδεκται*, ubi memoranda est collocatio genetivorum, quum verba *ἱερῶν ἀγώνων* antecedant genetivum *νικαφορίας*, de quo pendent. Praeterea confer ol. 8, 81. i. 3, 38. n. 4, 71.

Cetera quaestionis capita IX sumptibus orphanotrophei Halensis propediem prodibunt.

VITA.

Hermann Theodor Oskar Erdmann natus sum die XIV. mensis Februarii anni MDCCCXLVI Thoruni patre Hermanno v. d. m., matre Rosa e gente Hoppe, adhuc viventibus. Fidem profiteor evangelicam. Quarto anno aetatis cum patre transmigravi in vicum Altfelde Borussiae occidentalis; ubi a patre optimo literis imbutus sum. Deinde ab auctumno anni MDCCCLIX per quatuor annos alumnus fui Gymnasii Thorunensis, cujus praeceptoribus quum aliis tum vel maxime W. A. Passovio directori, morum non minus quam studiorum moderatori, piam gratamque memoriam servabo. Cum maturitatis testimonio dimissus auctumno anni MDCCCLXIII in universitatem Lipsiensem me contuli, ubi philologicis studiis deditus per quatuor semestria interfui scholis proff. ill. G. Curtii, Westermanni, Klotzii, Zarnckii, Drobischii, Weissii; exercitationibus Zarnckii theotiscis, Zilleri paedagogicis. Inde mense Octobri anni MDCCCLXV Berolinum me contuli, ubi civibus universitatis literarum Fridericae Guilelmae adscriptum docuerunt me per duo semestria proff. ill. Hauptius, Kirchhoffius, Trendelenburgius, Steinthalius, Benarius; exercitationes frequentavi Muellenhoffii theotiscas, Trendelenburgii philosophicas. Postremo in patriam provinciam redux auctumno anni MDCCCLXVI in universitatem Albertinam me contuli, ubi receptus a prorectore magnifico Wagnero in civium academicorum numerum interfui scholis proff. ill. Lehrsii, Friedlaenderi, Schadii, Nitzschii; quibus aeque atque iis, qui antea bene de me meriti sunt, viris doctissimis gratias ago quam maximas semperque gratiam habebo.